

[Preben Lange]

fra olie til vandkraft i løbet af de næste 20 år til et samlet beløb på 3 mia kr., en investering, som dog vil være rentabel.

Det må i den forbindelse ikke glemmes, at den danske stat i dag er ansvarlig for Grønlands energiforsyning, og selv om dette ansvar forventes at overgå til hjemmestyret i 1987, vil staten stadig have et medansvar, fordi Grønland alene ikke kan forventes at kunne løfte en så stor opgave, hverken finansielt eller teknisk, ligesom det heller ikke må glemmes, at de afledede økonomiske virkninger af sådanne investeringer for den overvejende del vil komme Danmark til gode i form af leverancer m.v., som et sådant kæmpeprojekt medfører.

Vi er naturligvis klar over, at den ønskede grønlandske andel af provenuet ikke kan klare det samlede investeringsbehov, men den vil dog kunne finansiere det første år af energiømlægningsprogrammet, og da det allerede ligger fast, at indtægter fra det først færdige værk skal være med til at finansiere de næste værker, vil det være en stor økonomisk lettelse, at man ikke allerede fra begyndelsen er bebyrdet med en stor renteudgift.

Under alle omstændigheder må vi forvente, at lånefinansiering vil være nødvendig, og en fornuftig aftale mellem staten og hjemmestyret om beløbets anvendelse, som jeg nævnte før, kunne man derfor forestille sig også omfattede Grønlands eventuelle lånemulighed i statskassen. Jeg er bekendt med, at landsstyret er meget åbent for denne tankegang, idet man betragter en låneadgang hos staten som mere fordelagtig for både Danmark og Grønland, end hvis Grønland skal ud på det egentlige lånemarked.

Jeg skal derfor henstille til regeringen og partierne, at der, inden der træffes en endelig beslutning om beløbets nøjagtige størrelse og dets anvendelse i Grønland, optages drøftelser mellem regeringen og landsstyret om en fremtidig fornuftig fælles investeringspolitik.

Camre (S):

Må jeg for det første takke ordførerne for SF og VS og hr. Preben Lange for deres bemærkninger vedrørende denne sag. Jeg må sige, at jeg undrer mig noget over hr. Preben Langes bemærkninger. Jeg var sådan set helt enig i hr. Preben Langes præmisser, men jeg forstår faktisk ikke, at han kunne komme til

den konklusion, som han faktisk kom til, efter den argumentation, vi i øvrigt her hørte.

Jeg undrer mig også over bemærkningerne fra ordføreren for det radikale venstre, som bl.a. sagde, at det skønnes at være en fordel for staten at sælge disse aktier. Vi har faktisk i finansudvalget prøvet at få afklaret det spørgsmål, og jeg kan sige til det radikale venstres ordfører, at vi ikke har kunnet få en sådan klar tilkendegivelse af, at salget ville være en fordel for staten. Det undrer mig derfor, hvis det radikale venstre har truffet beslutning om at støtte forslaget ud fra den synsvinkel, at det skulle være en klar fordel.

Man kan så rejse det spørgsmål, om staten bør producere damprensere, salt og småkager, og det er da bestemt vores overbevisning, at produktionen af disse udmærkede varer finder særdeles udmærket sted i privat regie, men det er sådan set ikke det, det drejer sig om.

Lad mig understrege, at dette samarbejde mellem stat og private investorer er forløbet særdeles udmærket, særdeles dygtigt, med en meget dygtig teknisk og merkantil ledelse; det har vi ikke nogen som helst grund til at kritisere, og det tror jeg heller ikke de borgerlige partier har.

Men det, det her drejer sig om, er jo, at disse aktier skal sælges til meget høje priser. Vi har set nogle forskellige bud på, hvad man kunne forvente kommer ind, og enhver kan vist sige sig selv, at de investorer, der betaler priser for aktierne af denne art, selvfølgelig skal have deres investering forrentet.

Hvordan sker det? Ja, det sker ganske enkelt ved, at man udbetaler et udbytte, og ingen kan vel forvente andet, end at investorer, der lægger, skal vi sige 800 mill. kr. ind i nogle aktier, vil have mindst 80 mill. kr. ud i udbytte; ellers skulle de jo investere deres penge i obligationer eller andet, hvor man kan få mindst 10 pct. Og så må man spørge: hvad er det, der sker i dag? Ja, der sker det, at tager vi 1984, så udbetaler man et meget beskedent udbytte. Statens udbytte har været 16 mill. kr., og det kommer man jo ikke langt med. Men hvad sker der med de penge, der rent faktisk er tjent op i virksomheden, og som ikke bliver til udbytte? Ja, der sker det, at disse penge bliver investeret, og her har vi netop det positive ved samarbejdet mellem staten og private, at staten med sin aktiemajoritet har kunnet sikre, at de penge,